

עסיס הלבנה

קרליה (צפון-מערב רוסיה)

חיו פעם ביער שלושה – סנאי, מחט וכפפה.
הסנאי חי שם מימים ימימה.
את הכפפה שכח חוטב עצים אחד שעבד
ביער.
והמחט לא הייתה מחט פשוטה אלא של

קיפוד.
הקיפוד השתפשף בסתיו בגזע עץ. מחט
אחת נתפסה בקליפה ונפלה. הקיפוד הלך
והיא נשארה.
הקיפוד לא חיפש אותה, מחטים יש לו די
ומספיק על גבו.
הסנאי, המחט וכפפה עברו איכשהו את
החורף והנה הגיע כבר האביב.
יום אחד נפגשו שלושתם ושוחחו.
"הייתי רוצה לשתות עסיס של לבנה" אמר
הסנאי "רק אינני יודע איך להשיג אותו. וטוב
היה אילו יכולנו לשתות עסיס כזה ביחד. ראו
- בדיוק כאן עומדים שלושה עצי לבנה."
אמרה המחט "הבה וננסה ביחד להשיג עסיס
לבנה. את, כפפה, תורידי קליפות לבנה, אני
אחבר מהן מכלים, והסנאי יפצע את העצים
בשיניו החדות. נתלה את המכלים, כל אחד
על עץ אחד, והעסיס יטפטף לתוך המכלים."

וכך הם גם עשו. מכל אחד לסנאי, שני
לכפפה ושלישי למחט.
על כל אחד משלושת העצים תלו מכל אחד.
טיפ-טיפ-טיפ התחיל העסיס לטפטף לתוך
המכלים.
שלושת החברים שתו קצת מהעסיס הטעים
והחליטו ללכת לישון.
"אנו צריכים לשמור" אמרה המחט "מישהו
עלול לבוא בלילה ולקחת את המכלים שלנו."
"כל אחד ישמור את המכל שלו" קרא הסנאי
מלמעלה.
המחט השתוממה:
"אתה לא תישן וגם אני לא אישן. הכפפה לא
תעצום את עיניה כל הלילה. מוטב שנשמור
במשמרות לפי התור. שניים יישנו והשלישי
ישמור.
אבל הכפפה והסנאי רק צחקו מהרעיון של
המחט.

"כל אחד ישמור על העץ שלו!" אמר הסנאי.
"את קטנה מדי כדי שנשמע בעצותיך!" אמרה
הכפפה.

והם ישבו ושמרו כל הלילה. אלא שלקראת
הבוקר לא החזיקו מעמד ונרדמו.
בבוקר התעוררה הכפפה והתחילה לילל:
"גנבו לי! גנבו! שברו את המכל שלי!"
הסנאי והמחט באו בריצה. רואים – מישהו
שתה את העסיס שהצטבר במשך הלילה,
ואת המכל שבר וזרק על האדמה. הם הכינו
מכל חדש לכפפה.

"אנו צריכים לשמור לפי התור, במשמרות"
שוב אמרה המחט "אחרת הגנב ישדוד אותנו
זה אחרי זה.

"לא, הפעם לא אירדם כבר" אמרה הכפפה
"אתפוס את גנב הלילה."

"והמכל שלי גבוה מעל האדמה" אמר הסנאי
"אף אחד לא יגיע אליו!"

"הזהרתי אתכם. זו תהיה אשמתכם" אמרה
המחט. והם שמרו שלושתם, אבל לקראת
הבוקר שוב השינה הכניעה את שלושת
השומרים.

ולמחרת אותו הדבר. רק הפעם הגנב שבר
את שלושת המכלים ושתה את כל העסיס.
הכפפה והסנאי החליטו, ללא רצון, לנהוג לפי
עצת המחט. התחילו לשמור לפי הטור.
משמרת ראשונה של הסנאי, אחריו הכפפה,
והשלישית, לקראת הבוקר – של המחט.
ואת העסיס גנב להם השועל. הוא חיכה
שהסנאי, הכפפה והמחט יירדמו, ואז התכבד
בעסיס כמה שרק רצה.

הפעם בא וראה – הסנאי ישן, הכפפה ישנה.
במחט לא התחשב בכלל – היא קטנה כזו,
שוכבת שקועה בעשב מעל האף.

הוא החליט להתחיל מעץ הלבנה שעליו תלוי
היה המכל של הסנאי. המכל היה בגובה

והשועל קפץ פעם, ועוד פעם, הושיט את
כפתו, הנה - הנה כבר מגיע אל המכל.
ואז המחט התקרבה והתחילה לצעוק:
"כפפה וסנאי תתעוררו! הגנב הגיע! אני
תופסת אותו!"
אלא שהקול של המחט דקיק, חלש, בקושי
אפשר לשמוע.
הכפפה והסנאי לא התעוררו.
ואז המחט התקרבה לעץ שהשועל קפץ עליו,
נעמדה תחת רגלו האחורית וכשהוא ירד
למטה המחט נתקעה לו ברגל.
"אוי-אוי-אוי!" צעק השועל.
לא רק הסנאי והכפפה התעוררו, אלא כל
תושבי היער שבסביבה.
השועל קופץ על שלוש רגליים, מסתובב
סביב עצמו ולא יכול להוציא את המחט.

הסנאי ירד מהעץ והתחיל לזרוק לשועל עלים
יבשות לעיניים. עלה אבק כזה שלא ראו
כלום.

והכפפה דפקה לשועל באף, בראש ואומרת:
"אל תחפש מה שלא שלך. תרצה דבר מה –
תבקש יפה!"

רק בקושי הצליח השועל להגיע למאורה שלו.
כל היום ליקק את הרגל הפצועה. רק לקראת
ערב הכאב נרגע קצת.

"כשאנו פועלים ביחד, לא נפחד אפילו
משועל!" אמרה המחט.

וכך הם המשיכו לחיות ביחד עוד הרבה זמן
ביער, ועזרו זה לזה בצרה.